

Слонятко, що любило танцювати

Юрій Ярмиш

Жило собі в зоопарку Слонятко. Воно мало великі грубі ноги й маленького хвостика. Про хобот я вже не кажу: він був смішний.

А очі Слоняткові завжди із заздрістю дивились на сусідню огорожу, де жила Страусиха із своїми страусенятами – найкраща танцюристка в зоопарку.

Неподалік від зоопарку стояв дім, звідки часто линула гарна музика.

Почувши музику, Страусиха говорила своїм страусенятам:

– Нумо всі до танців! Жвавіше підіймайте ніжки! Вище!

Ой, як заздрило страусенятам Слонятко! Воно ладне було й цукерок зректись, аби навчитися й собі до ладу вимахувати ніжками й легко присідати і обертатись навколо себе.

І вночі, щоб ніхто не бачив, Слонятко стало вчитися танцювати.

Але це не сподобалось лютій мавпі Горилі.

– І чого ти гупаєш своїми ножиськами! – сердилась вона. – Сон мені такий цікавий про африканські джунглі перебив. Танцюєш, як Слон!

І Слонятко, тяжко зітхнувши, кинуло танцювати.

Але одного дня воно таки зважилось і попрохало найкращу в зоопарку балерину Страусиху:

– Чи не могли б ви й мене навчити танцювати?

Страусиха прискіпливо оглянула пухкенького Слоника й промовила:

– Стань-но на одну ногу, а другу зігни в коліні.

– А третю ніжку? Що мені з третьою ніжкою робити? – занепокоїлося Слонятко.

– З якою третьою? – розгнівалась Страусиха.

– Ось із цією! – Слонятко підняло третю ніжку. – У мене ж ще одна ніжка є, – боязко зауважило воно, тупцюючи всіма своїми чотирма ногами.

– Ох, – розгнівалась Страусиха. – Кому потрібні чотири ноги! Ти тупцюєш, як Слон! Он глянь, як танцюють страусенята!

Слонятко мало не заплакало... Але жоден Слон іще ніколи не зрікався того, що намірився зробити. І наше Слонятко теж, хоч і мале було, та вперте. Придивилося воно, як сторож увечері зачиняє за ним велику клітку... І якось на світанку зняло хоботом защібку й нищечком вийшло з клітки.

Боязко озираячись, щоб часом хто не помітив його, Слонятко подалося в той бік, де стояв великий дім із широкими вікнами і звідки з ранку до вечора лунала музика. Якби воно вміло читати, воно помітило б напіб: "Балетна школа".

Слонятко поторсало хоботом ручку на дверях. Не відчиняються...

"Мабуть, ще рано, почекаю в скверику", – вирішило воно.

І коли нарешті почулась музика, Слонятко подалося до будинку.

Серце в нього калатало... Але що це? Воно не могло втиснути в двері навіть голову!

Спробувало повернутись – але пройшов лише куценський хвіст!

Яка невдача!

Що ж робити?

Слонятко зазирнуло у велике вікно до кімнати. Там під музику танцювали дівчатка, і кожна трималась довгої жердини вздовж стіни, то присідаючи, то підіймаючи струнки ніжки.

Слонятко й собі стало присідати, по черзі підіймаючи ноги, йому навіть краще було тут, на вулиці, – вільно, і така гарна музика линула з вікна!

Слонятко озирнулось – чи бачить хоч хтось, як гарно воно танцює!

Справді, неподалік стояли хлоп'ята з портфелями – тільки вони реготали:

– Ой, яке Слоненя!

– Гляньте, воно танцює! Як смішно!

Слонятко знітилося і попленталося в зоопарк

до своєї клітки. А вночі, коли всі звірі й птахи поснули, воно гірко заплакало.

А потім довго тяжко зітхало й витирало хоботом сльозинки, аж поки не розвиднілось.

А вранці до його клітки підійшов чоловік, що був найголовнішим у зоопарку, – всі його завжди слухалися. Він був не сам, а з сивим невеличким дядечком у брилі.

Слонятко злякалось. Може, найголовніший у зоопарку чоловік вже знає, що вчора воно без дозволу ходило до міста, і гнівається?

Поки Слонятко розмірковувало, дядечко в солом'яному брилі взяв його з клітки і повів з собою. Вони йшли містом, і всі давали їм дорогу – навіть тролейбуси, що були високі й товсті, наче дорослі слони.

"І як воно так сталось? – здивовано думало Слонятко. – Куди ж це ведуть мене?"

Воно не знало, що Сивий Чоловік ще вчора помітив його з вікна трамвая, коли воно танцювало, і довго розшукував його...

І ось Слонятко побачило величезний будинок – круглий, навіть даху не видно. Слонятко вільно пройшло у ворота. Там, всередині, у клітках сиділи гривасті леви, смугасті тигри, бурі ведмеді. Вони цікаво й доброзичливо оглядали Слоника і вурчали. То в них було за вітання.

За хвилину Слонятко стояло на круглій площадці, всипаній піском, як африканська пустеля. Площадку огороджувала низенька стінка, а за нею на всі боки аж під самісіньку стелю підіймалися крісла.

– Ти в цирку. І зараз ми почнемо урок! – сказав Чоловік, що привів його, і дав знак музикантам. – А ти, Слонятку, слухай уважно музику і роби, що я тобі казатиму. Спочатку навчись згинати правильно ніжку...

Так наше Слонятко стало жити і вчитись у Сивого Чоловіка. Ох, і нелегко ж йому було, хоча воно й дуже любило танцювати. Сивий учитель якось навіть розсердився на нього. Це було тоді, коли Слонятко навчилося ставати на дві передні ноги, а задніми метляти високо в повітрі. Слоняткові здавалося на радіощах, що воно може й на голову стати. І справді, зробило так!

Але тієї ж миті з таким гуком гепнулося на спину, що музиканти кинули грати і злякано позбігалися вниз. Ой, як боляче і соромно було Слоняткові, воно навіть очі звести боялося.

- Хто ж це, танцюючи, стає на голову? - дорікав йому Сивий Чоловік.- Це дуже негарно! Я тебе вчу танців, а не акробатичних вправ. Адже скоро в нас прем'єра.

Такого слова Слонятко ще ніколи не чуло. І вночі спитало Смугастого Тигра, що воно означає.

- О! - вражено блимнув жовтими очима Смугастий Тигр.- То ти вже виступатимеш?! Так називається перший виступ.- Він ще хотів щось сказати, але, мабуть, не зумів, бо тільки незручно якось переступив з лапи на лапу.

Та Слоняткові й не треба було нічого казати, в нього й так серце похололо.

І от настав день прем'єри. Слонятко зазирнуло крізь дірочку в завісі... Цирк був повнісінький.

На арену вийшов високий красень у чорному блискучому костюмі і оголосив, що зараз виступатиме незвичайне Слонятко. Слонятко-танцюрист!

Світло від прожекторів вдарило Слоняткові в очі. Всюди були люди. Гриміла музика.

І Слонятко розгубилося. Музика грала, а воно на виду у всіх глядачів... стояло!

І тут почувся знайомий лагідний голос:

- Ну ж бо, Слонятку!

Це говорив Сивий Чоловік.

- Спокійно, Слонятку. Ліву передню ніжку вперед, правою задньою притупуй!

Слонятко виставило ліву передню ніжку, задньою правою швидко притупнуло і... заспокоїлося. Глянуло у зал - зовсім не страшно! Всі навкруги усміхаються. Цілий оркестр грає лише для нього.

І тоді Слонятко стало в лад притупувати. Спочатку чотирма ніжками, а потім звелось на дві задні ніжки - і на двох задніх стало притупувати, а передніми плескало, наче в долоні. А далі як пішло навприсядки!

Всі, хто був у залі, аплодували Слоняткові.

- Який прекрасний танцюрист! - раділи всі.

Коли Слонятко скінчило танець і вклонилося, воно помітило в залі тих хлопчиків, що колись сміялись з нього під великим будинком із широкими вікнами.

- Браво! Нашому Слоняткові браво! Ти справжній артист! - гукали вони.

А Слонятко, вклоняючись, думало:

"Ой, невже це справді так? А що б сказала найкраща балерина - тіточка Страусиха?"